

KARÁCSONYI ZSOLT

Tervagán szerelmes sorokkal üzen

*Ó Hold, száraz medrű vizek
kavicsa látja: még vagyok,
de tebenned alig hiszek,*

*hiába mondják angyalok.
Egy napon a semmi kinyílt,
és ma is, oly szépen ragyog*

*de rólad nem hoz semmi bírt
Auberon, csak hülyén mekeg,
és engem legbelül kinyírt,*

*hogy nem érkezik leveled,
csak sétálok holdkórosan,
néha helyettesítelek*

*más csillaggal, de elsuhan,
zárul az Androméda kör,
mint vén ló elnyulok busan,*

Az aradi *Karácsonyi Zsolt* (jelenleg kolozsvári egyetemi hallgató) neve, versei nem ismeretlenek azok előtt, akik hozzájuthatnak kis példányszámú antológiá(k)hoz, figyelemmel kísérik a Helikon című, két hetenként megjelenő lap Serény Múmia rovatát. Egészségesen tiszteletlen, de azért az elődökről (olykor kényszerűen) tudomást vevő költészet bontakozik ki, szép lassan, lépésről lépésre. Olyan, aki Kovács András Ferenc és Orbán János egymással (is) vitatkozó szövegeit figyelmesen olvasta, hogy részben azokból, részben stúdiumaiból összerakja a maga poétai arcát, amely természetesen úgy arc, hogy álarc, illetőleg úgy álarc, hogy arc. Példázza Karácsonyi Zsolt, hasonlóan oly sok XX. századi szerzőhöz, hogy az irodalom irodalomból lesz, mert aki olvasmányait újraírja, nem az „élet”-től fordul el, hanem tudatosítja elsősorban a maga számára, hogy irodalom és élet egymásra másolódik, egymásból „él”. Karácsonyi Zsolt friss hangú költő, akinek megvan az elképzelése arról, hogy mi a költészet. *(Fried István)*

*megtalál és szívemre tör:
egy fénysugár az éjen át,
vékony, hegyes, akár a tőr,*

*bár hallanám szíved szavát,
vagy fogad közt, ha mint a méz
csorogna nyál, akár a máz,*

*elfeledné ajkaid közét,
és nyelvemmel érnék oda,
benedvesedne már a rét.*

*Ó Hold, ha nyílna udvara
lekednek, meglátná a szem,
hogy testem csorba pohara*

*rég üres, gyökeret eszem,
mióta kerget ez a kín,
hogy köztünk kapcsolat legyen,*

*hagyd már az eget odakinn
és legbelül legyél velem,
vár rád a bársony, baldachin,*

*és tiéd fércelt hírnevem,
te gyönyör, tündi-büнди nő,
ne rágódjak emléken,*

*legyen jelen a túnt idő,
akár egy illatos kehely
melyben csupán a semmi fő,*

*szemem előtt legyen a mell,
mi furcsa, körteforma, ám
egy szentnek ez is megfelel,*

*a pór tán szebbet is talál,
de tested, ó, külön világ,
lelkeddel egy vonalban áll,*

*szűk lesz, és aztán újra tág,
forma, amelyben létezel,
tudod a múlt csak összerág,*

*béna vagy míg emlékezel.
Tiéd a nap, s az eljövő
pillanat, ha érintkezel*

*velem, ó Hold, legyél ma nő,
percé a test, de nincs halál.
A lelkednek, ha szárnya nő,*

*mondd ki zavar, ha visszaszáll?
mint vén kecskének kell a só,
úgy kellesz nekem, tonnaszám,*

*két öszvér közt te vagy a ló,
akinek hímet hoz a nyár,
jég vagy, a többi elfolyó*

*locsi-fecsi szövegre vár,
csillog az óceán, a tenger,
a tested felizgatta már,*

*csorogjon arcodra a tejfél,
a tejféhér tengerhabok,
ne jöjjön el többé a reggel,*

*hisz éjszakád rabja vagyok:
az ólban maradjon sötét.
Én legyek délceg kakasod,*

borítsd rám álom köntösét.

Tervagán kérleli Pincédét

*Vitéz fiú ki tetre kész,
mikor hozol egy jó spinét,
prófétádnak, ki rossz akol
előtt banyákkal abrakol,
és az orruk akár a torma,
szájuk bűzt áraszt szüntelen,
s a lábuk közt nagyobb a bolha
mint, ami tényleg kell nekem.*

*Te tetre kész vitéz fiú,
ledér nőt hozz, ne légy hiú,
tudom száz hívott téged el,
de fennakadt hűségeden
pénzleső kurtizáni vágy,
no lásd, nálam hideg az ágy,
hozd ide gyorsan gyermekem,
azt, ami tényleg kell nekem.*

*Vitéz fiú, ki kész a tetre,
hagyom a sírást egerekre,
nem bánom ha bűnöz a nép,
elég a test, hogy lelke szép
legyen az úgyis ritkaság,
hozz egy spinét, és mint a zsák
fogjon körül száz éjjelen
az, ami tényleg kell nekem.*

Auberon egy lovagról beszél

*Hogy mentse meg a Szűz,
kérni hiába memém.*

Rutbeuf

*Nyomát nem őrzi kendő,
elrejtik régi völgyek,
nincs lelke már mi kérné
segítségét a szűznek,
a teste férgéké lőn,
orcája egyre zöldebb,
nem jönnek érte felhő
tetején égi hölgyek.*

*Elég ha mondok annyit,
egyszer nagyon ledöbrent,
lépett még egy arasznyit,
s már harapta a földet,
lovag volt, aljas, tiszta,
kezében ott a kérvény,
segítségét a szűznek
érte hiába kérném.*

Könyörgés Randalírhoz

*Itt már az est, jöjj Randalír,
akiről reims-i Randal ír,
tűnjön el végre már a kín,
legyen bor, forró képzetek,
Randalír, tombolok veled.*

*Jöjj Randalír, itt már az est,
elandalít, ne légy ma rest,
a testhez érjen újra test,
legyen igaz mi írva van,
és ne őrvöngjek egymagam.*

*Randalír itt az este már,
amit a test repesve vár,
ha nem szabad, megtépvre bár,
de éléd borul, aki bír;
vedel veled, Randalír.*

